Tc 334_05

Στη Νέα Βύσσα κατάγιαται όλη η οικογένειά μου
Καζάκη τον πατέρα μου και Ζήσιο τ’ όνομά μου
απ’ το χωράφι γύριζα μία Δευτέρα βράδυ
η τύχη μου το έγραψε να κατεβώ στον Άδη.
Στ’ αμάξια πάν’ κοιμόμουνα στον ύπνο βυθισμένος
βάζει η γυναίκα τις φωνές ξυπνάω τρομαγμένος
ξυπνώ βλέπω αντίκρα μου τον φίλο μ’ Παναγιώτη
αυτός ο ίδιος ήτανε που μου ’φαγε την νιότη
αυτοστιγμεί κατέβηκε τραβάει το μαχαίρι
δυο μαχαιριές μου έδωσε με το δεξί το χέρι.
Αμέσως πέφτω καταγή σαν ψάρι να σπαράζω.
Τρέξτε νερό προφτάσατε αδέλφια μου, φωνάζω.
Μην κλαις μανούλα μ’ μη θρηνείς έτσι ήταν το γραμμένο
να με σκοτώσουν άδικα εμένα τον καημένο
πάνε να πεις στους φίλους μου,...